

Pracovní doba

Funkce soudce je veřejnou funkcí, jejíž výkon se neomezuje jen na stanovenou pracovní dobu, ale spočívá i v činnostech konaných mimo ni a neomezuje se ani na pouhý pracovní vztah. Kromě výkonu práce v pracovním vztahu je součástí výkonu funkce zejména vystupování na veřejnosti (jinak by funkce soudce nemohla být „veřejnou“), účast na veřejném životě, která není na újmu řádného výkonu soudnictví (zejména v oboru práva), udržování a zvyšování vlastní odborné úrovně a účast na odborné přípravě a vzdělávání (zvyšování odborné kvalifikace) jiných osob, přičemž tyto další činnosti soudce zpravidla vykonává mimo budovu soudu, k němuž byl přidělen. Toto vymezení obsahu funkce soudce však vazbě práva soudce na poskytnutí stravovací poukázky na výkon té části jeho činností, která se odbývá v budově soudu, není nijak na překážku. Z povahy funkce soudce plyne, že se soudce v určité části pracovní doby musí zdržovat v soudní budově tak, aby byl zajištěn řádný výkon soudnictví, neboť vede soudní jednání, komunikuje se zaměstnanci soudu v rámci určitého oddělení, s jinými soudci, funkcionáři soudu a případně i s účastníky řízení, popřípadě vykonává další činnosti, které nelze provádět mimo budovu soudu. V této souvislosti nelze zpochybňovat ani samotnou skutečnost, že je prováděna evidence soudců na jejich pracovišti, tedy v budově soudu. Podmínění vzniku práva soudce na poskytnutí stravovací poukázky výkonem jeho pracovní činnosti v určitém minimálním časovém rozsahu přímo v soudní budově a elektronickou evidencí přítomnosti soudce v této budově proto zákonnému vymezení obsahu funkce soudce neodporuje.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 1896/2025-393 ze dne 15.4.2026)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců a) P. B., b) P. Č., c) D. K., d) R. M., e) Z. P., f) K. U., g) J. V., zastoupeného JUDr. M.Š., advokátem se sídlem v R., a h) Š. K., proti žalované České republice - Okresnímu soudu v Děčíně se sídlem v D., o připsání kreditu na elektronickou stravovací kartu, vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 9 C 127/2023, o dovoláních žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. září 2024, č. j. 10 Co 187/2024-270, tak, že řízení o dovoláních žalobců b) a e) se zastavuje. Dovolání žalobců a), c), d), f), g) a h) se zamítají.

Z odůvodnění:

1. Žalobci, kteří jsou soudci Okresního soudu v Děčíně, se žalobou podanou u Okresního soudu v Děčíně dne 23. 12. 2022 a doplněnou podáním ze dne 8. 8. 2023 domáhali, aby byla žalované uložena povinnost „připsat kredit na elektronickou stravovací kartu každého z žalobců ve výši odpovídající realizovaným pracovním dnům, tj: žalobkyni a) 2 295 Kč oproti zaplacení 595 Kč (17 pracovních dnů), žalobci b) 2 700 Kč oproti zaplacení 700 Kč (20 pracovních dnů), žalobci c) 2 565 Kč oproti zaplacení 665 Kč (19 pracovních dnů), žalobkyni d) 1 890 Kč oproti zaplacení 490 Kč (14 pracovních dnů), žalobci e) 2 700 Kč oproti zaplacení 700 Kč (20 pracovních dnů), žalobkyni f) 2 565 Kč oproti zaplacení 665 Kč (19 pracovních dnů), žalobci g) 2 160 Kč oproti zaplacení 560 Kč (16 pracovních dnů) a žalobci h) 2 565 Kč oproti zaplacení 665 Kč (19 pracovních dnů)“. Žalobu zdůvodnili zejména tím, že podle vnitřního předpisu č. 6/2022 k zajištění stravování zaměstnanců a soudců Okresního soudu v Děčíně vydaného předsedou soudu dne 12. 9. 2022 a účinného od 1. 10. 2022 poskytuje Okresní soud v Děčíně zaměstnancům a soudcům stravování ve formě elektronických stravenek, a to

připsáním kreditů o určité peněžité hodnotě, kdy hodnota jedné „e-stravenky“ je 135 Kč (Okresní soud v Děčíně na uvedenou částku hradí celkem 100 Kč a soudce 35 Kč), a že jim nebyl za měsíc říjen 2022 připsán žádný kredit na elektronickou stravovací kartu. Uvedli, že podle bodu 4 vnitřního předpisu právo na „e-stravenku“ soudci vznikne, jestliže v místě výkonu funkce, tj. v budově Okresního soudu v Děčíně, v daném pracovním dni odpracuje alespoň tři hodiny v časovém úseku od 6:00 do 18:30 hodin a přítomnost na pracovišti (v soudní budově odpracovanou dobu) zaeviduje způsobem stanoveným pracovním řádem; tímto způsobem se rozumí elektronická evidence pracovní doby v docházkovém systému soudu. Namítají, že podmínky (odpracování tří hodin v budově soudu a zaevidování přítomnosti v budově soudu prostřednictvím elektronického evidenčního systému), na jejichž kumulativní splnění je nárok na „e-stravenku“ vázán, jsou rozporné s právními předpisy vymezujícími podmínky a způsob výkonu funkce soudce a jejich aplikace ve vztahu k soudcům zakládá „nezákonnou limitaci nároku“ a nedůvodnou nerovnost ve vztahu k soudcům jiných soudů, u nichž jsou předpoklady vzniku nároku vymezeny zákonným způsobem. Dále poukazují na to, že vnitřní předpisy nebyly před jejich vydáním konzultovány se soudcovskou radou, ačkoliv se nepochybně jedná o zásadní otázku státní správy, a že docházkový systém žalované je veden elektronicky, přičemž přístup do systému evidence má každý zaměstnanec a soudce okresního soudu a může tak kdokoli zobrazit údaje o docházce každého zaměstnance, a to i za dobu minulou, i konkrétní důvod nepřítomnosti, což je v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů – dále jen „nařízení GDPR“).

2. Žalovaná zejména uvedla, že soud jako organizační složka státu v postavení zaměstnavatele je při (případném) poskytování stravování zaměstnancům a soudcům vázán zvláštními předpisy, které upravují některé záležitosti (limity, podmínky) spojené s tímto benefitem, a to zejména zákonem č. [218/2000](#) Sb., o rozpočtových pravidlech, a vyhláškou č. [296/2022](#) Sb., o nákladech na stravování a jejich úhradě v organizačních složkách státu a příspěvkových organizacích, která nahradila vyhlášku č. [430/2001](#) Sb. Zdůraznila, že neeviduje ani nekontroluje pracovní dobu soudců, eviduje jen „faktickou přítomnost“ soudců na pracovišti (v soudní budově), a to z důvodů organizačních, správních a bezpečnostních. Uvedla, že záleží výhradně na zaměstnavateli, zda benefit (který nesouvisí se specifickým postavením soudců a s jejich materiálním zabezpečením) zaměstnancům (soudcům) poskytne, a rovněž může stanovit bližší podmínky vzniku práva na něj, ledaže by takové podmínky již byly závazně stanoveny zvláštními právními předpisy. Zvláštní předpisy stanoví podmínku tří odpracovaných hodin (respektive nejméně tří hodin) a interní předpisy žalované tuto základní podmínku pouze upřesňují (rozvíjejí), když určují závazný způsob zjišťování jejího naplnění. Podmínky pro vznik práva stanovené ve vnitřním předpisu žalované, které nejsou diskriminační, žalobci nenaplnili, a proto jim toto právo nevzniklo. Žalovaná dále uvedla, že změny vyplývající z vnitřního předpisu č. 6/2022 byly projednány se soudcovskou radou a že údaje získané evidencí docházky jsou osobními údaji ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení GDPR a žalovaná dodržuje zásady jejich zpracování vyjádřené v čl. 5 tohoto nařízení.

3. Okresní soud v Lounech – poté, co Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 15. 3. 2023, č. j. 8 Nc 5301/2023-30, rozhodl, že „všichni soudci Okresního soudu v Děčíně jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí této věci“ a že „věc vedená dosud u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 19 C 416/2022 se příkazuje podle § 12 odst. 1 o. s. ř. k projednání a rozhodnutí Okresnímu soudu v Lounech“ – rozsudkem ze dne 17. 1. 2024, č. j. 9 C 127/2023-229, žalobu, „kterou se žalobci domáhali, aby soud uložil žalované připsat žalobcům kredit na elektronickou stravovací kartu za měsíc říjen 2022“, zamítl (výrok I) a rozhodl, že žalobci jsou povinni zaplatit žalované společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení 1 500 Kč (výrok II).

4. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že opatření předsedy Okresního soudu v Děčíně č. 6/2022,

kteře vychází z § 69 odst. 4 zákona č. [218/2000](#) Sb., o rozpočtových pravidlech, a z vyhlášky č. [430/2001](#) Sb., účinné v době vydání opatření, podle kterých musí soudce odpracovat alespoň tři hodiny daného dne v místě výkonu své funkce, aby mu vznikl nárok na poskytnutí „stravného“, je zcela v souladu s platnými právními předpisy a je „pouze konkretizací“ daných zákonných ustanovení, která nadále rozvádí tak, že elektronickou evidenci docházky bude kontrolováno, zda soudce v daném dni vykonává svou činnost v místě výkonu své funkce. Zdůraznil, že požadavek na elektronickou evidenci docházky, která je zavedena na většině soudů, není nepřiměřeným zásahem do výkonu funkce soudce, že v případě nároku na poskytnutí „stravného“ se nejedná o hmotné zabezpečení soudce, ale pouze o nenárokový zaměstnanecký benefit, a že každý zaměstnavatel si může určit podmínky pro jeho poskytnutí, které uzná za vhodné a které budou přiměřené a v souladu s právními předpisy. Má za to, že rozhodli-li se žalobci nerespektovat požadavek na evidenci své docházky elektronickou formou, jedná se o jejich volbu (a jejich právo), která nemůže sama o sobě nijak ovlivnit výkon jejich funkce včetně hrozby případného kárného postihu, nicméně může znamenat toliko nenaplnění podmínek pro přiznání benefitu v podobě „stravného“, neboť poskytnutí či neposkytnutí tohoto benefitu se nijak netýká výkonu jejich funkce či hmotného zabezpečení. Za použití jazykového a logického výkladu ustanovení § 69 odst. 4 zákona č. [218/2000](#) Sb. dovedl, že „musí existovat určitý nástroj, na základě kterého by bylo možné spolehlivě zjistit naplnění uvedených podmínek“ a kterým musí být „nějaký způsob evidence“ toho, zda se soudce nachází v místě výkonu své funkce a že tam v daný den je déle než tři hodiny, přičemž žalovanou použitá elektronická evidence se „jeví jako dosti účinný a nejméně zatěžující nástroj“ pro naplnění zákonného ustanovení. Zdůraznil, že požadavek kumulace obou podmínek – tři odpracované hodiny a přítomnost na pracovišti – vychází přímo z právní úpravy, kterou předseda soudu pouze implementoval do vydaného opatření č. 6/2022.

5. K námitce nezákonnosti přijetí opatření č. 6/2022 soud prvního stupně uvedl, že předseda soudu své záměry ohledně příslušných změn předem konzultoval se všemi soudci, že soudcovská rada je pouze poradním orgánem a že v úpravě docházkového systému a podmínek, za kterých bude přiznáván „stravenkový“ benefit, případně způsob povolování práce z domova, nelze shledávat zásadní otázku státní správy okresního soudu. V otázkách evidence pracovní doby a nároku na „stravné“ absentuje jakákoli sjednocující legislativa v rámci rezortu spravedlnosti, z čehož podle soudu prvního stupně vyplývá možnost a zároveň i povinnost předsedy každého soudu tyto otázky řešit samostatně s akcentováním specifických potřeb a okolností panujících na konkrétním soudu s vědomím odlišnosti náplně práce a specifík výkonu funkce soudce na různých stupních soudní soustavy. Důvodnými neshledal ani námitky směřující ke způsobu evidence elektronického docházkového systému, respektive zabezpečení příslušného informačního systému a případného porušení nařízení GDPR, neboť případná pochybení jednotlivců na úseku ochrany osobních údajů nemají žádný vliv na oprávněnost a zákonnost vydaných opatření. Dodal, že vzhledem k prokázanému skutkovému stavu ohledně nesplnění podmínky elektronické evidence docházky ze strany žalobců a k tomu, že opatření předsedy Okresního soudu v Děčíně č. 6/2022 bylo shledáno zcela v souladu s platnou právní úpravou, soud nepřipustil další dokazování navrhané žalobci, které by spočívalo v detailním prokazování fyzické přítomnosti jednotlivých žalobců v místě výkonu funkce.

6. K odvolání žalobců Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 25. 9. 2024, č. j. 10 Co 187/2024-270, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o náhradě nákladů řízení a ve výroku o věci samé „v tom správném znění, že žaloba, kterou se žalobci domáhali, aby bylo uloženo žalované připsat kredit na elektronickou stravovací kartu za měsíc říjen 2022 žalobkyni a) ve výši 2 295 Kč oproti zaplacení 595 Kč (17 pracovních dnů), žalobci b) ve výši 2 700 Kč oproti zaplacení 700 Kč (20 pracovních dnů), žalobci c) ve výši 2 565 Kč oproti zaplacení 665 Kč (19 pracovních dnů), žalobkyni d) ve výši 1 890 Kč oproti zaplacení 490 Kč (14 pracovních dnů), žalobci e) ve výši 2 700 Kč oproti zaplacení 700 Kč (20 pracovních dnů), žalobkyni f) ve výši 2 565 Kč oproti zaplacení 665

Kč (19 pracovních dnů), žalobci g) ve výši 2 160 Kč oproti zaplacení 560 Kč (16 pracovních dnů) a žalobci h) ve výši 2 565 Kč oproti zaplacení 665 Kč (19 pracovních dnů), se zamítá“ (výrok I); současně uložil žalobcům povinnost zaplatit žalované společně a nerozdílně na náhradě nákladů odvolacího řízení 900 Kč (výrok II).

7. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že opatření předsedy Okresního soudu v Děčíně č. 6/2022 je v souladu s platnými právními předpisy, a to zejména s § 5 odst. 3 vyhlášky č. [430/2001](#) Sb., o nákladech na stravování a jejich úhradě v organizačních složkách státu a státních příspěvkových organizacích, jež byla účinná v rozhodné době, a s § 69 odst. 4 zákona č. [218/2002](#) Sb., o rozpočtových pravidlech, že je pouze konkretizací daných zákonných ustanovení a že je nediskriminační, neboť v něm nejsou stanoveny žádná diskriminační pravidla. Uvedl, že interní pravidla žalované nestanoví žádnou novou podmínku, jen vymezují závazným způsobem zjišťování naplnění minimální podmínky dané právními předpisy, což „legislativně technicky“ zajistila konstrukcí kumulativní podmínky vzniku práva (že soudce musí svou „fakticitu realizovat“ prostřednictvím elektronické evidence docházky), a že předseda soudu uvedené opatření přijal jako osoba s výkonnou mocí odpovědná za dodržování vnitřních předpisů, jím upravená pravidla jsou zákonná, nejsou svévolná a jedná se o systémové opatření v rámci procesu elektronizace justice. Rovněž shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že předseda soudu před touto změnou se všemi soudci komunikoval a že je seznámil se svým záměrem a s důvody této změny. Uvedl, že pravidla stanovená opatřením předsedy soudu jsou rovná v tom smyslu, že všichni (jak soudci, tak zaměstnanci soudu) musí akceptovat elektronickou evidenci docházky, a že tato evidence je podle vyjádření žalované prakticky využívána pouze k osvědčení, že soudce byl v místě výkonu své funkce alespoň 3 hodiny, pro účely benefitu v podobě stravování. Ve vztahu k námitce týkající se ochrany osobních údajů uvedl, že elektronická evidence docházky tyto údaje nezneužívá, neboť náhled do této docházky mají jako u jiných informačních systémů pouze osoby, které mají důvod ji využívat. Soudcovská rada je pouze poradní orgán a předseda soudu nebyl podle názoru odvolacího soudu povinen předmětné opatření se soudcovskou radou projednávat, navíc předseda soudu s ostatními soudci záměry, kterých se bude změna v systému evidence docházky týkat, a důvody pro tyto změny konzultoval a bylo mu známo většinové nesouhlasné stanovisko členů soudcovské rady. Odvolací soud neshledal, že by opatření předsedy soudu, kterým došlo ke změně evidence docházky, na kterou bylo vázáno poskytování benefitu v podobě stravování, zasahovalo do postavení soudců a do jejich nezávislosti, neboť je v souladu s právní úpravou, která je jednotná pro všechny „veřejné zaměstnavatele“; nově zavedený systém je zjednodušením pro práci správy soudu, je funkční a v souladu se zákonem, přičemž údaje vedené v tomto systému nejsou citlivé.

8. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podali všichni žalobci dovolání. Shodně uvádějí, že napadený rozsudek odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která dosud nebyla dovolacím soudem řešena, „zda předseda soudu může podmínit vyplacení pracovního benefitu soudci jeho elektronickým zaevidováním přítomnosti v budově soudu, popřípadě odpracováním třech hodin výlučně v budově soudu“ (dále též jen „první otázka“), že odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2012, sp. zn. 21 Cdo 3989/2011, při řešení otázky „zda v případě neevidování docházky zaměstnancem tíží zaměstnance důkazní břemeno k tvrzenému výkonu konkrétní práce“ (dále též jen „druhá otázka“), že dosud nebyly dovolacím soudem řešeny otázky „zda elektronická evidence docházky vedená způsobem, kdy každý zaměstnanec soudu má přístup k osobním údajům všech soudců a zaměstnanců (čas příchodu a odchodu včetně důvodu nepřítomnosti, a to kdykoli do minulosti), je či není v souladu s nařízením o GDPR a zda lze takovým způsobem evidence docházky podmínit poskytnutí pracovního benefitu“ (dále též jen „třetí otázka“) a „zda je přijetí vnitřního předpisu upravujícího poskytování stravovacího benefitu podmíněno projednáním textu předpisu se soudcovskou radou“ (dále též jen „čtvrtá otázka“), a že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu obsažené v jeho rozsudcích ze dne 26. 5. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2863/2015, a ze dne 12. 4. 2017, sp.

zn. 31 Cdo 2764/2016, při řešení otázky „zda různě vymezené předpoklady poskytnutí stravovacího benefitu soudcům v rámci soudní soustavy je porušením zásady rovného zacházení, je-li zaměstnavatelem identický subjekt (stát), byť jednajícím prostřednictvím různých organizačních složek“ (dále též jen „pátá otázka“).

9. Ve vztahu k první otázce dovolatelé namítají, že závěr odvolacího soudu, že předpokladem poskytnutí stravenek je kumulativní splnění obou podmínek stanovených vnitřním předpisem, tj. odpracování tří hodin v budově soudu a elektronické evidování docházky, „ignoruje“ zákonný obsah funkce soudce a nepřímě přisuzuje soudci postavení zaměstnance, byť jen v otázce vzniku nároku na pracovní benefit. Vazba nároku na pracovní benefit v podobě stravenky na konkrétní počet hodin strávených soudcem v budově soudu podle dovolatelů neodpovídá zákonnému vymezení obsahu funkce soudce, která není vázána na budovu soudu a na stanovenou pracovní dobu, a obsahu funkce soudce neodpovídá ani povinnost elektronické evidence docházky. Mají za to, že podmínky stravování jsou pro soudce stanoveny zvláštním předpisem, a to § 69 odst. 4 zákona č. [218/2000 Sb.](#), podle kterého peněžitý příspěvek na stravování za den náleží soudci, odpracoval-li alespoň 3 hodiny v tomto dni v místě výkonu funkce soudce, a že předseda soudu není oprávněn stanovovat další podmínky svými opatřeními. Místo výkonu funkce soudce nelze ztotožnit s budovou soudu, nýbrž „se ve smyslu uvedené právní normy nachází tam, kde soudce vykonává funkci“. Rozšíření podmínek, na základě kterých je vyplácen stravenkový benefit, nad rámec zákona navíc podle dovolatelů nesleduje žádný legitimní cíl, ale je pouhou „zástěrkou“ pro to, jak – „ekonomickým nátlakem“ – donutit soudce „podvolit se“ nově zaváděnému elektronickému způsobu evidence docházky do budovy soudu.

10. K druhé otázce uvedli, že odvolací soud z důvodu přijaté interpretace (že přítomnost v budově soudu nelze z hlediska úspěchu žaloby prokazovat jinak než elektronickou evidencí pracovní doby, která je nezbytnou podmínkou vzniku nároku na stravenkový benefit) neprováděl žádné dokazování k tvrzení žalobců, že v rozhodné dny „vykonávali činnosti vyplývající z výkonu funkce soudce po dobu nejméně tří hodin“, tedy ve smyslu vnitřního předpisu odpracovali nejméně tři hodiny v budově soudu, ačkoliv k němu navrhli důkazy. V souvislosti s tím poukázali na závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2012, sp. zn. 21 Cdo 3989/2011, že je-li s vykonanou prací spojen určitý benefit (v dané věci mzda), zakládá jeho odepření zaměstnavatelem s poukazem na „nevidenci“ pracovní doby důkazní povinnost zaměstnance prokázat, že konkrétní práci pro zaměstnavatele odvedl.

11. Ve vztahu k třetí otázce namítají, že konkrétní způsob vedení docházky zaměstnanců a soudců byl v rozporu s nařízením GDPR, neboť údaje o docházce včetně důvodu a doby případné absence byly v daném období zpřístupňovány všem soudcům a zaměstnancům i za dobu minulou, k čemuž nebyl legitimní účel ani zákonný důvod, a že proto evidování docházky vedené „nezákonným způsobem“ nelze po zaměstnancích vyžadovat, respektive s nevidováním docházky spojovat jakékoli následky.

12. Ve vztahu k čtvrté otázce namítají, že předseda Okresního soudu v Děčíně přijal vnitřní předpisy upravující nárok na stravenky způsobem, kterým porušil právní předpisy [v rozporu s ustanovením § 53 odst. 1 písm. d) a § 122 zákona o soudech a soudcích], neboť navržená opatření neprojednal se soudcovskou radou Okresního soudu v Děčíně.

13. K poslední, páté otázce, dovolatelé uvedli, že stanovení podmínek vzniku nároku na stravenku u Okresního soudu v Děčíně zakládá „nedůvodnou nerovnost“ ve vztahu k soudcům jiných soudů, u nichž jsou předpoklady vzniku nároku vymezeny způsobem „souladným se zákonem“. V souvislosti s tím poukázali na závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. 31 Cdo 2764/2016, že práva a povinnosti z jednání organizační složky státu nabývá stát jako právnická osoba, a dovodili, že zákaz diskriminace a nerovného zacházení v pracovněprávních vztazích je třeba v případech, kdy je zaměstnavatelem stát, posuzovat nejen v rámci příslušné organizační složky,

nýbrž i ve vztahu ke všem zaměstnancům státu v totožné pozici.

14. Závěrem dovolatelé vytkli odvolacímu soudu vady, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, spočívající v tom, že jim bylo doručeno usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2023, č. j. 8 Nc 5301/2023-30, o delegaci věci Okresnímu soudu v Lounech, ačkoliv delegaci věci nenavrhovali a ani jim nebyla dána možnost vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, a dále v tom, že rozhodnutí předsedkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem o vyloučení soudce JUDr. Jiřího Brádka, jenž měl být v projednávané věci podle rozvrhu práce předsedou senátu odvolacího soudu, z důvodu jeho „osobního“ vztahu k žalobkyni f), která působila jako jeho asistentka a byla s ním „1x na skleničce“, je v rozporu s konstantní judikaturou odvolacího soudu proto, že mezi JUDr. Brádkou. a U. byl „toliko kolegiální vztah“ a že od skutečnosti, která měla založit podjatost, uplynulo více než pět let, a žalobcům bylo v důsledku toho upřeno právo na zákonného soudce. Shodně navrhli, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2023, č. j. 8 Nc 5301/2023-30, a věc „vrátil soudu“ k dalšímu řízení.

15. Žalovaná navrhla, aby dovolací soud dovolání žalobců – pokud je neodmítne – zamítl, neboť považuje rozsudek odvolacího soudu za „věcně správný a náležitě odůvodněný“ a řízení, jež jeho vydání předcházelo, netrpí vadami, jejichž následkem by mohlo být nesprávné rozhodnutí.

16. Podáním dovolání vznikla každému z žalobců povinnost zaplatit soudní poplatek za dovolání [srov. § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. [549/1991](#) Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Nejvyšší soud usnesením ze dne 6. 8. 2025, č. j. 21 Cdo 1896/2025-383, doručeným žalobci b) dne 28. 8. 2025, a usnesením ze dne 6. 8. 2025, č. j. 21 Cdo 1896/2025-385, doručeným žalobci e) dne 2. 9. 2025, vyzval žalobce b) a žalobce e) k zaplacení soudního poplatku za dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 9. 2024, č. j. 10 Co 187/2024-270, ve výši 7 000 Kč. Současně je poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení ve vztahu k nim zastaveno. Protože žalobce b) a žalobce e) nezaplatili soudní poplatek za dovolání ani poté, co k tomu byli vyzváni usneseními Nejvyššího soudu ze dne 6. 8. 2025, č. j. 21 Cdo 1896/2025-383, a č. j. 21 Cdo 1896/2025-385, Nejvyšší soud řízení o dovolání žalobce b) a žalobce e) podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. [549/1991](#) Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, zastavil.

17. Nejvyšší soud jako soud dovolací [§ 10a zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnými osobami (účastníky řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání žalobců a), c), d), f), g) a h).

18. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

19. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

20. Na vyřešení (druhé) otázky „zda v případě neevidování docházky zaměstnancem tíží zaměstnance důkazní břemeno k tvrzenému výkonu konkrétní práce“, napadený rozsudek odvolacího soudu nezávisí, neboť zaevidování přítomnosti na pracovišti způsobem stanoveným pracovním řádem [tedy

prostřednictvím elektronického systému evidence pracovní doby (docházky)] bylo podmínkou pro vznik nároku na „e-stravenku“ stanovenou vnitřním předpisem žalované č. 6/2022. Tato otázka proto přípustnost dovolání proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. nezakládá. Totéž platí o třetí otázce, neboť uvedený vnitřní předpis nepodmiňoval vznik nároku na „e-stravenku“ zaevidováním přítomnosti na pracovišti „nezákonným“ způsobem předestřeným dovolateli v této otázce.

21. Namítají-li žalobci, že se odvolací soud odchýlil při řešení páté otázky od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu a zmiňují-li (zejména) rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. 31 Cdo 2764/2016 (uveřejněný pod č. [126/2018](#) Sb. rozh. obč.), pak přehlížejí, že uvedené rozhodnutí velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu vychází z jiného skutkového stavu než rozhodnutí odvolacího soudu v projednávané věci a že se v něm řeší jiná právní otázka (zda státu jako zaměstnavateli, za nějž jedná a práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů vykonává organizační složka státu, vznikne škoda, kterou by byl povinen zaměstnanec nahradit podle § 250 zákoníku práce, v důsledku toho, že zaplatil pravomocným rozhodnutím uloženou pokutu příslušné organizační složce státu). Na poměry projednávané věci (z hlediska žalobci namítané nerovnosti ve vztahu k soudcům jiných soudů) lze spíše vztáhnout závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2025, sp. zn. 21 Cdo 2525/2004, uveřejněném pod č. 176/2005 v časopise Soudní judikatura, a v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1031/2005 [v nichž se odvolací soud zabýval otázkou postavení státu jako zaměstnavatele a jednání organizační složky státu v pracovněprávních vztazích (za obdobné právní úpravy obsažené v zákoně č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce) v souvislosti s povinností zaměstnance vrátit zaměstnavateli vyplacené odstupné, pokud po skončení pracovního poměru nastoupí u dosavadního zaměstnavatele před uplynutím doby určené podle počtu násobků průměrných výdělků, z nichž byla odvozena výše odstupného], že se výkon práv a povinností z pracovněprávních vztahů upíná k organizační složce státu, která je „zaměstnavatelem sui generis“. Od tohoto závěru se napadený rozsudek odvolacího soudu nijak neodchyluje.

22. Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci (mimo jiné) zjištěno, že předseda Okresního soudu v Děčíně dne 12. 9. 2022 vydal vnitřní předpis č. 6/2022 k zajištění stravování zaměstnanců a soudců Okresního soudu v Děčíně, který s účinností od 1. 10. 2022 stanovil, že Okresní soud v Děčíně poskytuje zaměstnancům a soudcům stravování v podobě stravenek, že stravenky jsou poskytovány ve formě elektronických stravenek, tj. připsáním příslušných kreditů (peněžitě hodnoty) na zaměstnanci (soudci) vydanou elektronickou stravovací kartu („e-stravenka“), že hodnota jedné „e-stravenky“ se stanoví ve výši 135 Kč, přičemž na tuto částku hradí Okresní soud v Děčíně ze svého rozpočtu 65 Kč, z fondu kulturních a sociálních potřeb se hradí příspěvek ve výši 35 Kč a zaměstnanec (soudce) hradí 35 Kč, že právo na „e-stravenku“ zaměstnanci (soudci) vznikne, jestliže v místě výkonu práce (místě výkonu funkce soudce), tj. v budově Okresního soudu v Děčíně, v daném pracovním dni odpracuje alespoň tři hodiny v časovém úseku od 6:00 do 18:30 hodin a přítomnost na pracovišti (v dané soudní budově odpracovanou dobu) zaeviduje způsobem stanoveným pracovním řádem, a že právo na „e-stravenku“ zaměstnanci (soudci) vznikne též za pracovní den, v němž pracuje z domova na základě dohody uzavřené v souladu s opatřením předsedy okresního soudu, kterým se stanoví některá pravidla pro práci z domova; v takovém případě se za místo výkonu práce (místo výkonu funkce soudce) považuje i domov zaměstnance (soudce) a má se za to, že v daný den odpracoval osm hodin v časovém úseku od 6:00 do 18:30 hodin. Současně předseda Okresního soudu v Děčíně vnitřním předpisem č. 7/2022 změnil § 11 odst. 2 pracovního řádu Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 1. 2017 tak, že evidence odpracované doby zaměstnanců je realizována prostřednictvím elektronického systému evidence pracovní doby (docházky) za využití čipových karet nebo čipů. Žalobci v době, za kterou požadují připsání kreditů na elektronickou stravovací kartu, svou přítomnost v budově soudu neevidovali požadovaným způsobem.

23. Za tohoto stavu věci závisí napadený rozsudek odvolacího soudu (mimo jiné) na vyřešení otázky hmotného práva, zda vnitřní předpis soudu může vázat vznik nároku soudce na poskytnutí stravování [ve formě připsání příslušných kreditů (peněžitě hodnoty) na vydanou elektronickou stravovací kartu] na splnění podmínky odpracování určitého počtu hodin výlučně v budově soudu a zaevidování přítomnosti soudce v soudní budově prostřednictvím elektronického systému evidence pracovní doby (docházky). Protože tato právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

24. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. [aniž by mohl přihlížet k doplnění dovolání žalobce h) ze dne 13. 2. 2025, které bylo učiněno až po uplynutí lhůty k podání dovolání (srov. § 242 odst. 4 o. s. ř.)], které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalobců a), c), d), f), g) a h) nejsou opodstatněná.

25. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k době, za kterou žalobci požadují nárok na poskytnutí stravování - podle zákona č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů účinném do 22. 9. 2023 (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), podle zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů účinném do 30. 11. 2022 (dále jen „zákoník práce“ nebo „zák. práce“), podle zákona č. [218/2000](#) Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), a podle vyhlášky Ministerstva financí č. [430/2001](#) Sb., o nákladech na stravování a jejich úhradě v organizačních složkách státu a státních příspěvkových organizacích, ve znění účinném do 31. 12. 2022 (dále jen „vyhláška č. [430/2001](#) Sb.“).

26. Funkce soudce, která je veřejnou funkcí (§ 74 odst. 1 zákona o soudech a soudcích) a jejímž obsahem je výkon soudnictví u soudu, k němuž byl soudce přidělen nebo přeložen, není vykonávána v pracovním poměru; na vztahy vyplývající z výkonu funkce soudce se proto zákoník práce nevztahuje (srov. též § 5 odst. 1 a 2 zák. práce). Pracovní vztah soudce se řídí zákonem o soudech a soudcích a zvláštními právními předpisy; nestanoví-li zákon o soudech a soudcích nebo zvláštní právní předpisy jinak, použijí se na pracovní vztah soudce přiměřeně ustanovení zákoníku práce a jiných pracovněprávních předpisů (§ 84 odst. 4 zákona o soudech a soudcích) [k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2868/2012, uveřejněný pod č. [87/2013](#) Sb. rozh. obč.].

27. Vzhledem k tomu, že zákon o soudech a soudcích neobsahuje úpravu stravování soudců, použijí se - jak vyplývá z výše uvedeného - přiměřeně ustanovení zákoníku práce a jiných pracovněprávních předpisů.

28. Zaměstnavatel je povinen umožnit zaměstnancům ve všech směnách stravování; tuto povinnost nemá vůči zaměstnancům vyslaným na pracovní cestu (srov. § 236 odst. 1 zák. práce). Bylo-li to dohodnuto v kolektivní smlouvě nebo stanoveno ve vnitřním předpisu, poskytuje se zaměstnancům stravování; zároveň mohou být dohodnuty nebo stanoveny další podmínky pro vznik práva na toto stravování a výše finančního příspěvku zaměstnavatele, jakož i bližší vymezení okruhu zaměstnanců, kterým se stravování poskytuje, organizace stravování, způsob jeho provádění a financování zaměstnavatelem, nejsou-li tyto záležitosti upraveny pro určený okruh zaměstnavatelů zvláštním právním předpisem; tím nejsou dotčeny daňové předpisy (srov. § 236 odst. 2 zák. práce).

29. Zákoník práce ukládá zaměstnavateli pouze povinnost umožnit zaměstnancům stravování (poskytnout prostor a čas pro účely stravování, a to zejména vhodným rozvržením pracovní doby, vybavením prostoru pro stravování, kuchyněk a podobných prostor, umožněním nákupu občerstvení v prostorách zaměstnavatele apod.), nikoliv je zajišťovat (poskytovat) ani je financovat; tuto povinnost má vůči všem zaměstnancům ve všech směnách, kromě zaměstnanců vyslaných na

pracovní cesty (§ 42 zák. práce).

30. K poskytování stravování zaměstnancům se zaměstnavatel může zavázat v kolektivní smlouvě nebo může právo zaměstnanců na stravování založit vnitřním předpisem (§ 305 zák. práce). Současně mohou být v kolektivní smlouvě dohodnuty nebo ve vnitřním předpisu stanoveny další podmínky pro vznik práva (nároku) na stravování, výše finančního příspěvku zaměstnavatele, bližší vymezení okruhu zaměstnanců, kterým se stravování poskytuje, organizace stravování a způsob jeho provádění (ve vlastním zařízení provozovaném zaměstnavatelem nebo jinou osobou, zabezpečení stravování prostřednictvím jiné osoby anebo poskytováním cenově zvýhodněných poukázek na jídlo – tzv. stravenek) a financování zaměstnavatelem. Zákoník práce připouští, aby bylo v kolektivní smlouvě dohodnuto nebo ve vnitřním předpisu stanoveno, že se cenově zvýhodněné stravování poskytuje i v době, kdy zaměstnanci nepracují (čerpají dovolenou nebo jsou uznáni dočasně práce neschopnými), nebo i bývalým zaměstnancům zaměstnavatele, kteří u něj pracovali do odchodu do starobního důchodu nebo invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně (srov. § 236 odst. 3 zák. práce).

31. Pro organizační složky státu a státní příspěvkové organizace jsou stravování a stravovací služby upraveny zvláštním právním předpisem, a to zákonem o rozpočtových pravidlech, a náklady na stravování a jejich úhrada byly v organizačních složkách státu a státních příspěvkových organizacích v rozhodné době upraveny vyhláškou č. [430/2001](#) Sb., která byla od 1. 1. 2023 nahrazena vyhláškou č. [296/2022](#) Sb. Pro příspěvkové organizace zřízené územními samosprávnými celky je stravování upraveno vyhláškou č. [84/2005](#) Sb., o nákladech na závodní stravování a jejich úhradě v příspěvkových organizacích zřízených územními samosprávnými celky. I pro tyto zaměstnavatele (stát a příspěvkové organizace) však platí, že právo (nárok) jejich zaměstnanců na poskytování stravování nevzniká na základě právních předpisů, které (jen) stanoví některé podmínky pro jeho vznik a pro provádění a financování stravování, nýbrž na základě kolektivní smlouvy nebo vnitřního předpisu vydaného zaměstnavatelem.

32. Zabezpečuje-li organizační složka státu nebo (státní) příspěvková organizace stravování, zabezpečuje je (mimo jiné) pro zaměstnance v pracovním poměru a soudce ve vlastním stravovacím zařízení nebo prostřednictvím jiné organizační složky státu, právnické osoby nebo fyzické osoby (srov. § 69 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech), anebo jim může místo toho poskytovat peněžitý příspěvek na stravování (§ 69 odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech).

33. Vyhláška č. [430/2001](#) Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2022, upravovala náklady na stravování a jejich úhradu v organizačních složkách státu a státních příspěvkových organizacích (dále též jen „organizace“) v případě stravování zajišťovaného (organizací samou) ve vlastních stravovacích zařízeních, stravování zajišťovaného na základě smlouvy s jinou organizací nebo jinou právnickou nebo fyzickou osobou a stravování zajišťovaného ve vlastním stravovacím zařízení organizace jinou organizací nebo právnickou nebo fyzickou osobou. Ačkoliv poskytování cenově zvýhodněných stravovacích poukázek – tzv. stravenek (včetně „e-stravenek“) tato vyhláška výslovně neupravovala, lze tento způsob zabezpečení stravování podřadit pod zajišťování stravování na základě smlouvy s jinou právnickou nebo fyzickou osobou (srov. § 8 odst. 2 vyhlášky č. [296/2022](#) Sb., která s účinností od 1. 1. 2023 nahradila vyhlášku č. [430/2001](#) Sb. a která již zajišťování stravování poskytováním stravovacích poukázek výslovně zmiňuje).

34. V organizaci zajišťující stravování na základě smlouvy s jinou organizací nebo jinou právnickou nebo fyzickou osobou tvoří náklady na stravování cena za poskytnutou službu sjednaná ve smlouvě (§ 4 vyhlášky č. [430/2001](#) Sb.). Organizace uhradí z nákladů podle § 4 vyhlášky č. [430/2001](#) Sb. z ceny hlavních jídel až 55 %, a to organizační složka státu ze svého rozpočtu, příspěvková organizace na vrub nákladů své hlavní činnosti; nejvyšší úhrada může však být do výše 70 % horní hranice stravného při trvání pracovní cesty 5 až 12 hodin podle § 176 odst. 1 písm. a) zák. práce (srov. § 5

odst. 1 vyhlášky č. [430/2001](#) Sb.). Zbývající část sjednané ceny hradí strážníci uvedení v § 3 odst. 4 vyhlášky č. [430/2001](#) Sb.; organizace jim může poskytnout příspěvek z fondu kulturních a sociálních potřeb (srov. § 5 odst. 2 vyhlášky č. [430/2001](#) Sb.). Organizace poskytuje strážníkovi uvedenému v § 3 odst. 4 vyhlášky č. [430/2001](#) Sb. (tím je mimo jiné zaměstnanec v pracovním poměru a soudce) za úhradu sníženou o příspěvek z fondu kulturních a sociálních potřeb jedno hlavní jídlo v kalendářním dni, pokud tento strážník vykonává práci pro organizaci alespoň 3 hodiny v daném kalendářním dni v místě výkonu práce sjednaném v pracovní smlouvě, v místě služebního působiště nebo v místě výkonu funkce soudce podle zákona o soudech a soudcích (srov. § 5 odst. 3 větu první vyhlášky č. [430/2001](#) Sb.).

35. Skutečnost, že podmínky práva zaměstnanců organizačních složek státu a státních příspěvkových organizací (i soudců) na stravování a některé další záležitosti týkající se stravování jsou upraveny zvláštními právními předpisy, nemění nic na tom, že právo těchto zaměstnanců i soudců na poskytování stravování vznikne jen tehdy, bylo-li dohodnuto v kolektivní smlouvě nebo stanoveno ve vnitřním předpisu tohoto zaměstnavatele. V kolektivní smlouvě lze dohodnout nebo ve vnitřním předpisu stanovit další podmínky pro vznik práva na poskytování stravování nebo doplnění podmínek upravených zvláštními právními předpisy. Je-li totiž pouze na organizaci jako zaměstnavateli, zda sjedná v kolektivní smlouvě nebo stanoví ve vnitřním předpisu poskytování stravování zaměstnancům (soudcům), a neučiní-li tak, právo na poskytování stravování zaměstnancům (soudcům) nevznikne, pak tím spíše nelze organizaci odeprít oprávnění sjednat v kolektivní smlouvě nebo stanovit ve vnitřním předpisu další podmínky pro vznik práva na poskytování stravování, než které jsou upraveny zvláštními právními předpisy, popřípadě tyto podmínky doplnit, nejsou-li další podmínky nebo jejich doplnění s těmito předpisy v rozporu.

36. V projednávané věci vnitřní předpis Okresního soudu v Děčíně, který je organizační složkou státu (srov. § 3 odst. 1 zákona č. [219/2000](#) Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů), ze dne 12. 9. 2022 č. 6/2022 k zajištění stravování zaměstnanců a soudců Okresního soudu v Děčíně stanovil, že Okresní soud v Děčíně poskytuje zaměstnancům a soudcům stravování v podobě stravenek a že právo na „e-stravenku“ zaměstnanci (soudci) vznikne, jestliže v místě výkonu práce (v místě výkonu funkce soudce), tj. budově Okresního soudu v Děčíně, v daném pracovním dni odpracuje alespoň tři hodiny v časovém úseku od 6:00 do 18:30 hodin a přítomnost na pracovišti (v soudní budově odpracovanou dobu) zaeviduje způsobem stanoveným pracovním řádem. Podle tohoto vnitřního předpisu právo na „e-stravenku“ zaměstnanci (soudci) vznikne též za pracovní den, v němž pracuje z domova na základě dohody uzavřené v souladu s opatřením předsedy okresního soudu, kterým se stanoví některá pravidla pro práci z domova; v takovém případě se za místo výkonu práce (místo výkonu funkce soudce) považuje i domov zaměstnance (soudce) a má se za to, že v daný den odpracoval osm hodin v časovém úseku od 6:00 do 18:30 hodin. Vnitřní předpis Okresního soudu v Děčíně č. 7/2022 stanovil, že evidence odpracované doby zaměstnanců je realizována prostřednictvím elektronického systému evidence pracovní doby (docházky) za využití čipových karet nebo čipů.

37. Z uvedeného vyplývá, že žalovaná ve svém vnitřním předpisu vydaném podle ustanovení § 236 odst. 2 zák. práce doplnila podmínku poskytování stravování uvedenou v ustanovení § 5 odst. 3 větu první vyhlášky č. [430/2001](#) Sb. [spočívající ve vykonávání práce zaměstnancem (soudcem) pro organizaci alespoň 3 hodiny v daném kalendářním dni v místě výkonu práce sjednaném v pracovní smlouvě (v místě výkonu funkce soudce podle zákona o soudech a soudcích)] tak, že právo na poskytnutí stravovací poukázky (v podobě „e-stravenky“) vznikne zaměstnanci (soudci) jen v případě výkonu práce v budově Okresního soudu v Děčíně (a také v případě výkonu práce z domova na základě dohody uzavřené v souladu s opatřením předsedy okresního soudu, kterým se stanoví některá pravidla pro práci z domova) v pracovních dnech v časovém úseku od 6:00 do 18:30 hodin. Současně ve vnitřním předpisu stanovila další podmínku pro vznik práva na poskytnutí stravovací

poukázky, a to zaevidování přítomnosti zaměstnance (soudce) na pracovišti (v soudní budově) způsobem stanoveným pracovním řádem, tj. prostřednictvím elektronického systému evidence pracovní doby (docházky) za využití čipových karet nebo čipů. Protože doplnění podmínky poskytování stravování uvedené v § 5 odst. 3 věty první vyhlášky č. [430/2001](#) Sb. I stanovení další podmínky týkající se průkazné evidence přítomnosti zaměstnance (soudce) v soudní budově nijak neodporuje zvláštním právním předpisům upravujícím poskytování stravování zaměstnanců organizačních složek státu a státních příspěvkových organizacích včetně soudců, byla žalovaná oprávněna podmínit jimi ve svém vnitřním předpisu vznik práva na poskytnutí stravovací poukázky („e-stravenky“).

38. Dovolací soud nesouhlasí s názorem dovolatelů, že vazba nároku na pracovní benefit v podobě stravenky na konkrétní počet hodin strávených soudcem v budově soudu a na povinnost elektronické evidence docházky soudců neodpovídá zákonnému vymezení obsahu funkce soudce, která není vázána na budovu soudu a na stanovenou pracovní dobu.

39. Není pochyb o tom, že funkce soudce je veřejnou funkcí, jejíž výkon se neomezuje jen na stanovenou pracovní dobu, ale spočívá i v činnostech konaných mimo ni (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2017, sp. zn. 21 Cdo 3258/2015), a že se neomezuje ani na pouhý pracovní vztah. Kromě výkonu práce v pracovním vztahu je součástí výkonu funkce zejména vystupování na veřejnosti (jinak by funkce soudce nemohla být „veřejnou“), účast na veřejném životě, která není na újmu řádného výkonu soudnictví (zejména v oboru práva), udržování a zvyšování vlastní odborné úrovně a účast na odborné přípravě a vzdělávání (zvyšování odborné kvalifikace) jiných osob (srov. například § 82, § 83 a § 133 odst. 2 zákona o soudech soudcích, § 115 zákona č. [120/2001](#) Sb. a odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2868/2012, uveřejněného pod č. [87/2013](#) Sb. rozh. obč.), přičemž tyto další činnosti soudce zpravidla vykonává mimo budovu soudu, k němuž byl přidělen. Toto vymezení obsahu funkce soudce však vazbě práva soudce na poskytnutí stravovací poukázky na výkon té části jeho činností, která se odbyvá v budově soudu, není nijak na překážku. Z povahy funkce soudce plyne, že se soudce v určité části pracovní doby musí zdržovat v soudní budově tak, aby byl zajištěn řádný výkon soudnictví, neboť vede soudní jednání, komunikuje se zaměstnanci soudu v rámci určitého oddělení, s jinými soudci, funkcionáři soudu a případně i s účastníky řízení, popřípadě vykonává další činnosti, které nelze provádět mimo budovu soudu. V této souvislosti nelze zpochybňovat ani samotnou skutečnost, že je prováděna evidence soudců na jejich pracovišti, tedy v budově soudu (srov. odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2014, sp. zn. 16 Kss 10/2013). Podmínění vzniku práva soudce na poskytnutí stravovací poukázky výkonem jeho pracovní činnosti v určitém minimálním časovém rozsahu přímo v soudní budově a elektronickou evidencí přítomnosti soudce v této budově proto zákonnému vymezení obsahu funkce soudce neodporuje.

40. Opodstatněná není ani námitka dovolatelů, že vnitřní předpis žalované č. 6/2022 měl být projednán se soudcovskou radou, neboť soudcovská rada je pouze poradní orgán předsedy soudu (srov. § 46 odst. 4 zákona o soudech a soudcích) a případné neprojednání vnitřního předpisu č. 6/2022 s ní [i kdyby vskutku šlo o zásadní otázku státní správy okresního soudu, k níž se soudcovská rada vyjadřuje – srov. § 53 odst. 1 písm. d) zákona o soudech a soudcích] by na platnost tohoto vnitřního předpisu nemohlo mít žádný vliv. Kromě toho by ani opačný závěr (o neplatnosti vnitřního předpisu č. 6/2022 pro nedostatek jeho projednání se soudcovskou radou) nemohl být dovolatelům ku prospěchu, neboť v takovém případě by jim nárok na „e-stravenku“ vyplývající z tohoto vnitřního předpisu nemohl vůbec vzniknout.

41. Je-li dovolání přípustné, jako je tomu v posuzovaném případě, dovolací soud přihlédne k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i kdyby nebyly v dovolání uplatněny (§ 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.).

42. Dovolatelé shodně namítají, že jim bylo doručeno usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2023, č. j. 8 Nc 5301/2023-30, „o delegaci věci Okresnímu soudu v Lounech“, ačkoliv delegaci věci nenavrhovali a ani jim nebyla dána možnost vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána. Tato námitka není opodstatněná, neboť o tzv. delegaci nutně (kdy příslušný soud nemůže o věci jednat, protože jeho soudci jsou vyloučeni) se podle § 12 odst. 1 o. s. ř. rozhoduje i bez návrhu účastníků a případné neumožnění účastníku vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, nepředstavuje vadu řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé, nýbrž vadu řízení před soudem rozhodujícím o přikázání věci; k takové vadě však v dovolacím řízení nelze ve smyslu ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. přihlídnout.

43. Důvodná není ani námitka žalobců, že rozhodnutí o vyloučení soudce odvolacího soudu JUDr. Jiřího Brádky je v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu, neboť „mezi JUDr. Brádkou. a U. byl toliko kolegiální vztah“ a od skutečnosti, která měla založit podjatost, uplynulo více než pět let. Z oznámení soudce odvolacího soudu JUDr. Jiřího Brádky předsedovi soudu o skutečnosti, pro kterou je vyloučen (viz č. l. 257 spisu), vyplývá, že je s žalobkyní f), která byla dříve jeho asistentkou, i v současné době v kontaktu a že jejich vzájemný vztah je přátelský, a nikoliv kolegiální. Vzhledem k tomu, že přátelský vztah soudce a účastníka řízení může založit pochybnosti o nepodjatosti soudce ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 o. s. ř. (srov. například odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2012, sen. zn. 29 NSČR 26/2012, uveřejněného pod č. [85/2012](#) Sb. rozh. obč.), byl postup předsedkyně odvolacího soudu, která místo soudce JUDr. Jiřího Brádky určila k projednávání a rozhodnutí věci jiného soudce (§ 15 odst. 2 o. s. ř.), namístě.

44. Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobců a), c), d), f), g) a h) proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)